

У кожного міста - своя душа

Людина, живучи у великому місті, кожного дня бачить тисячі людей, оминає сотні машин і щодня живе, занурена у власний світ, у власні «сірі будні», не помічаючи того, що відбувається навколо, наче живучи в своїй шкаралупі, бункері, з якого іноді вибратися важче, ніж потрапити туди. А як часто ви задумувалися про те, чим є ваші міста? Яка у них душа? Хто створює ці самі міста, в яких ви живете? Їх створюють люди. Люди, що дають нам по справжньому відчуті, з чого створене те чи інше місто, чим воно насправді живе, і що воно може дати цьому світу. Це розумієш, коли подорожуєш, дивишся телепередачі про подорожі у різні міста, особливо України. Насправді, у кожному місті є щось привабливе і цікаве, що здатне по-новому змусити дивитися на мистецтво.

У колись українського театру місті Кропивницький (колишній Кіровоград) з дитинства бувала часто, бо там живуть мої рідні, але лише у 2015 році я вперше потрапила до Кіровоградського академічного українського музично-драматичного театру імені М.Л. Кропивницького на мюзикл за повістю М. Гоголя «Сорочинський ярмарок», який мене дуже приємно вразив, а особливо актор, що грав Чорта – Євген Скрипник, та актриса, що виконувала роль Параски – Олеся Бушмакіна. Тоді я мабуть і зрозуміла, що таке «душа міста». З того часу вони і стали для мене «душею» міста Кропивницький. На той момент я твердо вирішила, що просто повинна пов'язати своє життя з театром. Згодом так і вийшло, бо зараз я навчаюся на 4 курсі режисерської спеціалізації Олександрійського коледжу культури і мистецтв.

Коли я вперше потрапила до міста Дніпро, мене вразили вуличні музики. Так, саме ті, що стоять на набережній та на мосту в страшний осінній вітер і з

ентузіазмом дарують слухачам музику, хоча іноді може й не дуже професійну, але ту, що врізається у твою душу. Особливо мене вразив хлопець, що грав на гітарі на мосту в парку імені Шевченка. Там, як мені здавалося, відбувалося щось неймовірно, магічне, хотілося провести там весь день, не відчуваючи часу, підспівувати такі знайомі пісні. Тоді для мене по-новому відкрилися вуличні музики, стали чимось особливим, а цей хлопець – «душею» міста Дніпро.

Поїхавши минулого року на відпочинок з батьками до Кирилівки, я відкрила для себе щось неймовірно, фантастичне, те, що захоплює і спонукає тебе постійно задавати собі питання: «Тобто? Як? Як він це зробив? Тут же тільки що нічого не було, лише пляма фарби!» Я говорю про вуличного художника Миколу Хоменка, що малює в стилі Spray-art, хоча родом він із Дніпра, та він для мене став просто невід'ємною частиною та «душею» саме цього міста. Два вечори, які я провела на площі Кирилівки, були наповнені магією, теплотою і незліченною кількістю емоцій, що засядуть в мені ще надовго. Картини художника зачаровують, тому просто неможливо піти з порожніми руками, бо хочеться взяти з собою частинку цього моменту.

На жаль, я жодного разу не була у Харкові, але на мою думку «душею» цього міста є музична група «Достоевський ФМ». Яюсь давно почула одну з їхніх пісень, і все – мене захопило. Кожен їхній текст змушує думати, думати і ще раз думати про те, що відбувається навколо, примушує переосмислити щось в собі і дати поштовх для здійснення чогось нового. Хочеться кричати світу: «Люди! Отямтеся! Світ дуже тісний, навіть коли ти цього не підозрюєш, а твоє власне життя надто коротке і потрібно поспішати жити аби встигнути зробити щось корисне».

Скільки різних міст, скільки різних людей... А що ж є душею мого міста? Що є серцем міста, в якому я народилася, провела майже все дитинство та проводжу юність, сонячного міста Олександрія? Його душа захована всюди. У старовинних будівлях, у атмосфері Турецького кварталу, у якому знаходиться

відома у місті картинна галерея «Vash Art», популярність якої серед молоді все зростає. А ще є одне дуже особливе місце, яке наскрізь просякнуте театральною історією Олександрії. Це Міський палац культури. Його приміщення було побудоване ще у дев'ятнадцятому столітті як театр. Тоді, ще на початку створення сучасного українського театального мистецтва, дуже частими гостями міста були такі корифеї сцени як М. Кропивницький, М. Заньковецька, І. Карпенко-Карий, П. Саксаганський, М. Садовський та інші. А ще, саме у Олександрійському театрі працював майбутній видатний український режисер, актор та народний артист СРСР Гнат Петрович Юра. Зараз будівля перебуває на реставрації і невдовзі повинна відкритися в оновленому вигляді. Щоразу, проходячи чи проїжджаючи повз неї, фантазія одразу ж малює сцени театральних репетицій та прем'єр, одразу хочеться створювати щось нове. А ще «душею» міста Олександрія для мене є молодь. Молодь, що утворює це місто, її неймовірний талант, творчість і її прагнення бути частиною цієї «душі».

Музика, картини, театральне дійство, тексти віршів, архітектура – це все наче б то звичні речі, що відомі усім і ні для кого з творчих людей не секрет, як все це влаштовано, але є в цьому щось таке, що стає мимоволі чимось особливим і тим, що торкається таємних глибин твого серця. Знаєте, іноді кажуть, що в Україні немає абсолютно нічого цікавого та привабливого, що за красою, мистецтвом і яскравими емоціями потрібно їхати до Європи. То а що ж – Україна, яка знаходиться в самому її центрі, то тепер не Європа? Так, певно, кажуть ті, хто не намагався знайти та розгледіти у нас, вдома, щось прекрасне. Бо у кожного, чуєте, у кожного, навіть у найменшого міста, є душа – це люди, архітектура, творчість, мистецтво, що здатне закохати в себе і пишатися тим, що ми тут народилися!